

Práce je ve své první polovině shrnutím problematiky vzniku a vývoje ikon, přičemž jde především o rekapitulaci historicko – teologicko filosofických souvislostí ikonoklastických sporů. Vlastním smyslem práce je polemika s předpoklady Leonida Uspenského, (významný představitel teologie ikony), které autor používá pro zdůvodnění nadřazenosti pravoslavného umění ve vztahu k umění Západu. Ve snaze nalézt příčiny rozdílů Východního a Západního umění, je připomenut historicko společenský vývoj Východu a Západu (hledisko sociologické, historické, ekonomické, politické), jímž jsou následně zdůvodněny i odlišnosti v oblasti uměleckohistorické. Práce logicky otevírá jak otázky týkající se ontologického statutu ikony, tak otázky týkající se podstaty a smyslu umění.

Jednoznačné řešení ontologického statutu ikony je v práci představeno jako sporné, respektive je poukázáno na existující rozpor mezi myšlením Jana Damašského a pozdějších představitelů východního ikonodulství.

Otázka podstaty a smyslu umění je v práci zodpovězena v kontextu myšlení předních evropských filozofů, I. Kanta a G. F. Hegela. Jejich závěry jsou v přímém protikladu k požadavkům, které na umění ikony vznášejí pravoslavní.

Stanoviska Leonida Uspenského jsou zhodnocena jako stanoviska ovlivněná ruským nacionálním cítěním, které od konce 19. století proniklo také do oblasti ruského umění, respektive do jeho teoretické reflexe. Práce není zpochybněním existence ikony jako (možného) uměleckého díla. Upozorňuje nicméně, že skutečné umění zpravidla nevzniká v ideologickém kontextu. Takový bývá vyhrazen kýči.